

var dejligt! Disse mægtige Træer! Dette stille suse-
sende Løvtag! Denne Uendelighed af Farver! . . .
Navnlig disse Farver! . . . Tæt ovenover dem
kvidrede en enlig Fugl, der syntes at forfølge
dem. Hun kunde ikke faa Øje paa den lille Skab-
ning men hørte den bestandig, snart hist, snart
her, mens den ligesom skælmsk blev ved at
gentage sit »Se-hid! Se-hid!« Hun lænede sig
tilbage og følte sig saa befriet, aandede saa let,
som om paa eengang alt, hvad der havde tynget
og tvunget, var bleven løftet fra hendes Sind.
Hun syntes tilsidst, hun maatte synge her, men
saa kom hun til at huske paa, at Per saae saa
nedtrykt ud, og nøjedes da med at nynne lidt
paa en Vise.

Pludselig greb hun Per om Armen for at faa
ham til at standse.

»Se!« hviskede hun.

Foran en Tykning noget borte havde hun
faaet Øje paa en Raa. Med høje, spidsede Øren
og store, vidtaabne Øjne stod den som paa Spring
og stirrede hen paa dem. Per holdt stille. Heller
ikke Dyret rørte sig af Pletten, men blev staa-
ende med oprejst Hoved og maalte dem ligesom
trodsigt med Blikket. Et Par Gange bevægede
det Ørene, og tilsidst strakte det ogsaa Halsen
lidt frem. Men pludselig, som om det skræmtes
af sin egen Bevægelse, vendte det omkring og
satte i lange Hop ind gennem Tykningen.